

Arrest

nr. 102 010 van 29 april 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 en op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012 en van 5 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. LUYCKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 november 2010. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 2 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 oktober 2012.

1.3. Op 5 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent 27 jaar. U werd geboren in het dorp Shibar in het district Beshood van de provincie Maidan Wardak.

Op 22 november 2012 heeft u voor de eerste keer asiel aangevraagd. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 september 2011 verklaarde u dit:

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Shibar dat gelegen is in het district Markezi Behsud van de provincie Maidan Wardak. U bent van hazara origine en bezit de sjitische geloofsovertuiging. In 2009 werd u verliefd op H.M.Z. (...) (O.V.xxx), die eveneens uit uw dorp afkomstig is. Een huwelijksaanzoek werd door uw familie geweigerd. U besloot toen met uw geliefde weg te vluchten naar een tante van uw man die woonachtig is in het district Panjab van de provincie Bamyān. Jullie traden daar op traditionele wijze in het huwelijk. Kort daarop werd u echter door uw familie terug meegenomen naar Behsud. Uw man stuurde vervolgens enkele mensen om te bemiddelen maar dat leverde niets op. Integendeel, enkele dagen later werd uw man door uw familieleden in Panjab in elkaar geslagen. Uw partner besloot vervolgens om naar Puli Khomri te verhuizen. Ongeveer een jaar later vernam uw man dat u onder dwang was uitgehuwelijkt aan een andere man. Jullie besloten vervolgens opnieuw weg te vluchten, ditmaal naar Europa.

Op 22 november 2010 verklaarden jullie zich vluchteling in België.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielmotieven.

Op 15 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 83702 van 26 juni 2012.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 2 augustus 2012. Wat de nieuwe elementen betreft die u voorlegt wordt er verwezen naar het feitenrelaas van uw man H.M.Z. (...) (O.V. xxx en C.G. xxx) dat u hier kan lezen (u beroept zich immers op dezelfde nieuwe elementen): In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. Ter ondersteuning van uw relaas legt u als nieuwe elementen een gelegaliseerde vertaling van uw taskara, een attest van de Afghaanse ambassade in België, een bevestiging van de ouders in Puli Khumri en 2 DVD's voor. Bij uw gehoor op 23 oktober 2012 legt u nog een medisch attest van 30 juli 2012 van uw vrouw, enkele persartikels over de situatie van Afghaanse vrouwen, attest van inburgering (maatschappelijke oriëntatie) en een brief van R.V. (...) van 2 augustus 2012 voor.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van uw vrouw en vreest u gedood te worden onder de islamitische wetgeving.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat dat u en uw man geen nieuwe elementen naar voren brengen die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen. Daar u zich beroept op dezelfde nieuwe elementen als uw echtgenoot H.M.Z. (...) (O.V. xxx) verwijst het CGVS naar de omstandige gemotiveerde beslissing van uw man die u hier kan lezen: 'Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 15 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw bewering dat u woonachtig bent geweest in het district Beshood van de provincie Maidan Wardak geen enkel geloof kan worden gehecht. Op tal van vragen met betrekking tot

de geografische, de politieke en de sociale situatie in die regio moest u het antwoord immers schuldig blijven. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 26 juni 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u aan uw initieel asielrelaas vasthoudt (gehoorverslag CGVS, p. 7), en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Desalniettemin tracht u mits het voorleggen van een aantal nieuwe documenten het ongelijk van de Belgische asielinstanties aan te tonen. U legt een aantal documenten voor die uw Afghaanse nationaliteit en afkomst uit Afghanistan moeten aantonen. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat niet zozeer uw Afghaanse nationaliteit door de asielinstanties betwist wordt, maar dat geoordeeld werd dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en werkelijke situatie ongeloofwaardig waren.

U zegt dat deze nieuwe documenten uw asielaanvraag ondersteunen maar ze bewijzen echter niet dat u in Wardak woonachtig was. In dit opzicht dient verder opnieuw opgemerkt te worden dat nieuwe documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen vergezellen. Uw nieuwe documenten laten niet toe dit te besluiten omdat ze niet vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen.

De gelegaliseerde vertaling van uw taskara kan niet als bewijs aanvaard worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast blijkt er eveneens uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er op taskara's vaak de afkomst of geboorteplaats van iemand zijn vader of grootvader wordt vermeld (zie informatie aan het administratief dossier). Het feit dat uw vader op een bepaalde plaats geboren zou zijn wil nog niet aantonen dat u eveneens daar gewoond en verbleven heeft. U blijft bovendien bij uw verklaring dat u reeds onder het regime van de taliban een zelfde A4 formaat taskara had (gehoorverslag CGVS, p. 9), nochtans is dit model van taskara pas onder president Karzai ingevoerd, dus na de val van de taliban, daarvoor had een taskara de vorm van een boekje (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier). Dat u beweert reeds onder de taliban een A4 formaat taskara te hebben gehad kan niet als geloofwaardig worden beschouwd.

De attestatie die u heeft laten maken van uw taskara bij de Afghaanse ambassade in Brussel kan eveneens niet uw herkomst uit Wardak aantonen. De bewijskracht van dergelijk document kan ernstig in twijfel worden getrokken. Uit uw verklaringen blijkt dat dit attest verkregen werd enkel door het voorleggen van uw taskara en een gelegaliseerde vertaling ervan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Aangezien de Afghaanse ambassade zelf in haar documenten aangeeft dat de overheid niet meer over een nationaal burgerregister beschikt en er op de achterzijde van de attestatie aangehaald wordt dat een attestatie niet de inhoud van het document als echt aangeeft en deze documenten met andere woorden enkel en alleen op basis van uw summiere verklaringen en een taskara van twijfelachtige origine werden afgeleverd, vermag het door u voorgelegde attestatie de reeds gedane appreciatie over uw herkomst niet te wijzigen.

Wat de bevestigingsbrief van de ouderen van Puli Khumri betreft dient er op gewezen te worden dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft en dus beperkte bewijswaarde kan toegekend worden, zeker in het licht van de voorgaande vaststellingen. Dergelijk document kan enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat i.c. niet het geval is.

De DVD's met video's die u voorlegt kunnen eveneens niet aantonen dat u uit Wardak afkomstig bent. Deze video's kunnen om het even waar en om het even door wie opgenomen zijn. Op een van de DVD's bent u zelf niet te zien en kan dus geenszins aantonen dat u daar, in Wardak, woonachtig was. De DVD waar u wel opstaat en die opgenomen werd in Bamyan bewijst dat u op die plaats bent geweest maar toont geenszins uw afkomst uit Wardak aan. U verklaart immers zelf dat u deze beelden heeft gemaakt toen u met uw vrienden op uitstap was (gehoorverslag CGVS, p. 5).

De persartikels die u voorlegt kunnen niet als bewijs beschouwd worden. Zij gaan over de algemene situatie van de vrouw in Afghanistan, die gekend is door het CGVS, maar zij tonen niet uw herkomst aan en vormen ook geen bewijs voor uw specifieke problemen. Het feit dat de positie van de vrouw in Afghanistan niet optimaal is, volstaat niet om iemand een beschermingsstatus toe te kennen.

De brief van R.V. (...) die u voorlegt en het attest van inburgering (maatschappelijke oriëntatie) kunnen eveneens niet als bewijs gelden. Deze toont aan dat u uw best doet om te integreren in de Belgische maatschappij maar dit element kan niet in overweging worden genomen bij het onderzoek naar de nood van bescherming en uw vrees t.o.v. Afghanistan.

Het medisch attest van 30 juli 2012 dat u voorlegt over uw vrouw toont aan dat zij zwanger is, maar ook dit kan niet als bewijs in overweging worden genomen om uw afkomst en de problemen die u zou hebben aan te tonen.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat geen enkel van de voorgelegde documenten de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties kan weerleggen. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou hebben. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in uw voorgehouden verblijf in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.'

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen in de zaken nrs. 113 297 en 116 352 wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, H.M.Z. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot H.M.Z.

De Raad heeft in het arrest nr. 102 009 van 29 april 2013 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van ‘de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933)’.

2.1.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet of althans niet voldoende met redenen is omkleed, dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds, terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is, dat bijgevolg er een gebrek is aan afdoende motivering terwijl de aangevochten bepalingen, de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaring niet met de waarheid zou overeenstemmen, dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te weigeren en dat hij geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd en dat de nieuwe elementen en documenten niet van die aard zijn om de beslissing te hervormen, dat hij hiermee allerm minst kan akkoord gaan. Hij meent dat hij al het nodige heeft gedaan om te bewijzen dat hij wel degelijk uit Afghanistan afkomstig is en zijn hele leven in Afghanistan heeft gewoond en verbleven.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij een gelegaliseerde vertaling van zijn taskara heeft bijgebracht, dat het origineel van de taskara reeds bij de eerste asielaanvraag werd neergelegd, dat er dan ook niet de minste twijfel kan bestaan dat zijn taskara correct en echt is, dat hoewel het mogelijk is dat identiteitsdocument op niet-reguliere wijze makkelijk kunnen verkregen worden, dit niet het geval is in zijn hoofde, dat de taskara dan ook als bewijs van identiteit, evenals de woonplaats van verzoeker kan worden aanvaard. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal oordeelt dat de bevestigingsbrief van de ouderen van Puli Khumri een gesolliciteerd karakter zou hebben en slechts een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden, dat alleszins de inhoud van het document geenszins door de commissaris-generaal wordt betwist, dat uit deze inhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn woonplaats, dat de redenering van de commissaris-generaal dan ook geenszins kan gevolgd worden en deze verklaring wel degelijk de nodige bewijswaarde heeft om aan te tonen dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is en er gewoond heeft. Aangaande de dvd's met video's stelt verzoeker dat de inhoud van deze dvd's onder andere uit video's van het dorp waar verzoeker en zijn echtgenote hebben gewoond bestaat en dat hij zelf te zien is op sommige video's, dat hij dan ook al het mogelijk heeft gedaan om te bewijzen dat hij wel degelijk van Afghanistan afkomstig is en daar zijn hele leven heeft gewoond, dat de commissaris-generaal nog steeds ten onrechte zijn asielrelaas in twijfel trekt gelet op de bovenstaande elementen en de aangereikte documenten. Verzoeker vervolgt dat zijn echtgenote bovendien zwanger is en eind februari dient te bevallen, dat dit de problemen in het thuisland enkel zullen vergroten, dat zijn verklaringen dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn. Verzoeker meent dat bovendien de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid

kan worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.1.2. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een verwijzing naar artikel 3 EVRM, argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer ernstig is en hij wel degelijk terechte vrees heeft voor zijn leven, dat de bestreden beslissing derhalve niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag stelt dat niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen, dat bij een terugkeer naar zijn land hij het slachtoffer zal worden van gewelddaden en vervolging, gelet op de verboden relatie die hij er op nahoudt met zijn echtgenote H.M., dat zulks indruist tegen de principes van de rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor voormelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting gaat verzoeker opnieuw in op zijn asielrelaas en zijn voorgehouden vrees ten aanzien van zijn land van herkomst en de situatie in het land van herkomst, alsook stelt verzoeker dat intussen een kind werd geboren uit de verboden relatie van hem en zijn vrouw, dat het kind zal gedood worden als ritueel. Als nieuw element haalt verzoeker aan dat zijn vrouw hier schoolloopt, dat zij blij is en zij nu wel Afghanistan kan aanduiden op een kaart.

De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 15 februari 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij woonachtig is geweest in het district Beshood van de provincie Maiden Wardak in Afghanistan. Bijgevolg kon evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden verblijf. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 83 701 van 26 juni 2012, waardoor de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na voormelde beslissing. Hij beperkt zich tot het

volharden in het relaas van zijn eerste aanvraag en tracht alsnog zijn afkomst aan te tonen met het neerleggen van een gelegaliseerde vertaling van de taskara, een attest van de Afghaanse ambassade in België, een bevestiging van de ouders in Puli Khumri en 2 DVD's, een medisch attest van 30 juli 2012 ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, enkele persartikelen over de situatie van Afghaanse vrouwen en een attest van inburgering (maatschappelijke oriëntatie) en een brief van R.V. van 2 augustus 2012.

Verzoekers kritiek dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaring niet met de waarheid zou overeenstemmen, alsook zijn argumenten betreffende het feit dat wel degelijk geloofwaardige en plausibele verklaringen zou hebben afgelegd en hij aldus niet akkoord is met de beslissing van de commissaris-generaal en hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en verzoekers bewering dat hij het slachtoffer zal worden van gewelddaden en vervolging, gelet op zijn verboden relatie en verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting betreffende zijn asielrelaas, zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst en de situatie in zijn land van herkomst, zijn aldus niet dienstig.

2.4. In de mate dat verzoeker door de loutere vermelding van de artikelen 8 (het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en 14 (het verbod van discriminatie aangaande de rechten en vrijheden in dit Verdrag) EVRM deze artikelen geschonden acht, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State echter stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

Eveneens stelt de Raad vast dat verzoeker, in de uiteenzetting van zijn tweede middel, niet preciseert welk van "de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens" hij in casu geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook voormelde schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.5. Waar verzoeker opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door de verwerende partij een afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen, dat de commissaris-generaal al op 15 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan verzoekers bewering dat hij woonachtig is in het district Beshood van de provincie Maiden Wardak geen geloof kan worden gehecht, dat verzoeker op tal van vragen met betrekking tot de geografische, de politieke en de sociale situatie in die regio het antwoord schuldig moest blijven, dat de Raad deze beslissing heeft bevestigd bij arrest nr. 83 701 van 26 juni 2012. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet zozeer de Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt betwist maar dat geoordeeld werd dat verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en werkelijke situatie ongeloofwaardig waren. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker aangeeft dat de nieuw voorgelegde documenten zijn asielaanvraag moeten ondersteunen maar dat ze echter niet bewijzen dat hij in Wardak woonachtig is, dat nieuwe documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen vergezellen, dat de nieuwe documenten niet toelaten dit te besluiten omdat ze niet vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) de gelegaliseerde vertaling van de taskara niet als bewijs kan aanvaard worden, dat uit objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen worden verkregen, dat verzoeker bij zijn verklaring blijft dat hij reeds onder het regime van de taliban een zelfde A4 formaat taskara had, terwijl dit model pas onder president Karzai is ingevoerd en dus na de val van de taliban, dat daarvoor de taskara een vorm van een boekje had, dat de bewering dat verzoeker reeds onder taliban een A4 formaat taskara had niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, (ii) dat de bewijskracht van de

attestatie van de taskara bij de Afghaanse ambassade in Brussel ernstig in twijfel kan worden getrokken, dat dit attest enkel werd verkregen door het voorleggen van de taskara en de gelegaliseerde vertaling ervan, dat de Afghaanse ambassade zelf in het document aangeeft dat de overheid niet meer over een nationaal burgerregister beschikt en er op de achterzijde aangehaald wordt dat een attestatie niet de inhoud van het document als echt aangeeft, (iii) de bevestigingsbrief van de ouderen van Puli Khumri een gesolliciteerd karakter vertoont en dus een beperkte bewijswaarde heeft, dat een dergelijk document enkel waarde kan hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in casu niet het geval is, (iv) de DVD's met video's niet kunnen aantonen dat verzoeker uit Wardak afkomstig is, dat deze om het even waar en door om het even wie kunnen opgenomen zijn, dat op een van de DVD's verzoeker zelf niet te zien is en dus geenszins kan aantonen dat hij daar in Wardak woonachtig was, dat de DVD waar verzoeker wel opstaat en die opgenomen werd in Bamyān bewijst dat verzoeker in laatstgenoemde plaats is geweest, maar toont geenszins zijn afkomst uit Wardak aan, dat verzoeker immers verklaarde dat hij deze beelden heeft gemaakt toen hij met vrienden op stap was, (v) de persartikels gaan over de algemene situatie van de vrouw in Afghanistan maar niet verzoekers herkomst aantonen noch een bewijs vormen voor zijn specifieke problemen, dat het feit dat de positie van de vrouw in Afghanistan niet optimaal is, niet volstaat om iemand een beschermingsstatus toe te kennen, (vi) de brief van R.V. en het attest van inburgering aantonen dat verzoeker zijn best doet om te integreren in de Belgische maatschappij maar dit niet in overweging wordt genomen bij het onderzoek aan verzoekers nood van bescherming en de vrees ten aanzien van Afghanistan, (vii) het medisch attest van 30 juli 2012 aan toont dat uw echtgenote zwanger is maar dit niet kan gelden als bewijs om verzoekers afkomst en problemen aan te tonen.

2.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.9.1. Waar verzoeker stelt dat hij een gelegaliseerde vertaling van zijn taskara heeft bijgebracht, dat het origineel van de taskara reeds bij de eerste asielaanvraag werd neergelegd, dat er dan ook niet de minste twijfel kan bestaan dat zijn taskara correct en echt is, dat hoewel het mogelijk is dat identiteitsdocumenten op niet-reguliere wijze makkelijk kunnen verkregen worden, dit niet het geval is in zijn hoofde, dat de taskara dan ook als bewijs van identiteit, evenals de woonplaats van verzoeker kan worden aanvaard, beperkt hij zich tot het herhalen zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal doch daarmee weerlegt hij deze bevindingen niet. Verzoeker gaat voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing inzake de gelegaliseerde vertaling en de attestatie van de taskara.

2.9.2. Waar verzoeker aangaande de bevestigingsbrief van de ouders van Puli Khumri stelt dat alleszins de inhoud van het document geenszins door de commissaris-generaal wordt betwist, dat uit deze inhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn woonplaats, dat de redenering van de commissaris-generaal dan ook geenszins kan gevolgd worden en deze verklaring wel degelijk de nodige bewijswaarde heeft om aan te tonen dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is en er gewoond heeft, komt verzoeker opnieuw niet verder dan het bekritisieren en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal doch daarmee deze conclusies niet weerlegt. Documenten beschikken evenwel slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de voormelde beslissing van 15 februari 2012 en het voormeld arrest van 26 juni 2012 blijkt evenwel afdoende dat verzoeker zijn afkomst uit Wardak, Afghanistan niet aannemelijk maakt aangezien verzoeker en zijn echtgenote een gebrekkige kennis hebben over Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar. De bevestigingsbrief van de ouders van Puli Khumri, die een gesolliciteerd karakter heeft, waarin te lezen is dat verzoeker wel van Wardak afkomstig is, heeft aldus niet de nodige bewijswaarde om aan te tonen dat verzoeker uit Wardak afkomstig is.

2.9.3. Waar verzoeker aanhaalt dat de inhoud van de dvd's onder andere uit video's van het dorp waar verzoeker en zijn echtgenote hebben gewoond bestaat en dat hij zelf te zien is op sommige video's, dat hij dan ook al het mogelijk heeft gedaan om te bewijzen dat hij wel degelijk van Afghanistan afkomstig is en daar zijn hele leven heeft gewoond, beperkt verzoeker zich ook hier tot het herhalen van zijn verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal doch daarmee weerlegt hij deze bevindingen, opgesomd in punt 2.6. (iv), niet.

2.9.4. In zoverre verzoeker argumenteert dat zijn echtgenote zwanger is en eind februari dient te bevallen, dat dit de problemen in het thuisland enkel zullen vergroten, wijst de Raad op de motivering van de commissaris-generaal waar die terecht stelt dat dit niet als bewijs in overweging kan worden genomen om verzoekers afkomst en de problemen die verzoeker zou hebben aan te tonen. Verzoeker betwist deze motivering niet, doch herhaalt enkel zijn eerder afgelegde verklaringen.

Uit dit verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Ook verzoekers verklaring ter terechtzitting dat intussen een kind werd geboren uit de verboden relatie van hem en zijn vrouw, dat het kind zal gedood worden als ritueel, is niet dienstig om verzoekers afkomst en de problemen die verzoeker zou hebben aan te tonen.

2.10. Waar verzoeker opmerkt dat er door verwerende partij "geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen" stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet in concreto aangeeft welke feitelijkeheden niet door verwerende partij in overweging werden genomen.

Verder oordeelt de Raad dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat alle door verzoeker aangereikte nieuwe elementen/documenten van zijn

asielrelaas door verwerende partij in rekening werden genomen. Voormeld verweer van verzoeker kan dan ook door de Raad niet worden gevolgd.

2.11. Gelet op voorgaande vaststellingen doet de voorgelegde documenten ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag geen afbreuk aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn herkomst, gezien deze documenten niet door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Aldus brengt verzoeker geen bewijselementen bij dat 's Raads arrest nr. 83 701 van 26 juni 2012 anders zou zijn geweest indien deze bewijselementen alsdan zou hebben voorgelegen, noch brengt hij een nieuw gegeven aan dat vermag een nieuwe vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen dat zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.12. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst in zijn eerste asielaanvraag en hierin volhardt tijdens zijn tweede asielaanvraag zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2010 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Hoger bleek dat ook het voorleggen van stavingstukken ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

2.13. Overigens blijkt uit de eenvoudige lezing dat de commissaris-generaal wel degelijk op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend en dit als volgt: "Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat geen enkel van de voorgelegde documenten de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties kan weerleggen. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou hebben. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in uw voorgehouden verblijf in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan

worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.”

Zoals reeds gesteld, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers beweerde afkomst werd bedrieglijk beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag, een vaststelling waaraan het neerleggen van de voorgelegde documenten ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk doet.

2.14. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zal worden van gewelddaden en vervolging, gelet op de verboden relatie die hij er op nahoudt met zijn echtgenote H.M., en zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens wijst de Raad erop dat aan verzoekers relaas en beweerde afkomst geen enkel geloof wordt gehecht en dat de door hem ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten aan de voormelde vaststelling geen afbreuk doen, zodat hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.15. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder ook de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2012 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

Betreffende verzoekers opmerking ter terechtzitting aangaande het schoollopen en de huidige gemoedstoestand van zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat deze elementen niet relevant zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag, in casu de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER